

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/77/2015
Identifikačné číslo spisu: 7013200783
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7013200783.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché mýto 19, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bardáč, s.r.o., so sídlom Búdková 4, Bratislava, proti žalovanému: Obec Čížatice, so sídlom Čížatice 65, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/140/2013-56 zo dňa 18. decembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/140/2013-56 zo dňa 18. decembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením č. k. 6S/140/2013-56 zo dňa 18. decembra 2014 podľa § 104 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie neexistujúceho rozhodnutia. Bolo preukázané, že konanie o poskytnutie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobode informácií“, resp. „ZSI“) sa na základe žiadosti žalobcu nezačalo, a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto neboli splnené. Krajský súd vec právne posúdil v súlade s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaným v jeho rozhodnutí sp. zn. 7SŽi/7/2013. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s prihliadnutím na ustanovenie § 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby ho

Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobca mal za to, že odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo viedlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom. Uviedol, že žalobca má k dispozícii e-mailovú schránku s konkrétnymi podaniami podpísanými zaručeným elektronickým podpisom, ktoré odosielať žalovanému na vybavenie. Tieto súbory boli žalovanému doručené. Ak by žalobca dostal priestor na pojednávanie, mohol to preukázať konajúcemu súdu priamo nahliadnutím do danej e-mailovej schránky. Záver krajského súdu o neexistencii podanej žiadosti preto považuje žalobca za predčasný.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté odvolanie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predovšetkým treba uviesť, že v priebehu súdneho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sž/7/2013 zo dňa 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7Sž/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcym a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „...žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z.z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 7 Sž/7/2013 zo dňa 27. novembra 2013.

Námietky žalobcu uvedené v podanom odvolaní nie sú dôvodné, lebo krajský súd dostatočne odôvodnil prečo konanie o poskytnutie informácií podľa zákona o slobode informácií nezačalo, a jeho rozhodnutie je súladné s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývajúcim z rozhodnutia zo dňa 27. novembra 2013, sp. zn. 7SŽi/7/2013, na čo krajský súd aj poukázal. Ani námietka žalobcu o nenariadení pojednávania krajským súdom nie je dôvodná, lebo súd nepripravuje pojednávanie, ak odmieta návrh z procesných dôvodov alebo rozhoduje o zastavení konania podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo osobitného predpisu. Nebolo teda potrebné nariadiť pojednávanie, lebo splnenie podmienok konania súd skúma prv než rozhoduje vo veci samej, a pojednávanie sa nariaďuje na prejednanie veci samej.

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 250ja ods.3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 OSP. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.